

LYMAN FRANK BAUM

VRĂJITORUL DIN OZ

Editura ASTRO

Cuprins

Capitolul 1	
Uraganul.....	3
Capitolul 2	
Povața mititeilor.....	7
Capitolul 3	
Dorothy o eliberează pe Sperietoarea de Ciori.....	13
Capitolul 4	
Drumul prin pădure.....	19
Capitolul 5	
Cum a fost salvat Omul de Tinichea.....	24
Capitolul 6	
Leul fricos.....	31
Capitolul 7	
Călătoria spre Marele Oz.....	35
Capitolul 8	
Macii ucigași.....	40
Capitolul 9	
Regina Șoarecilor de Câmp.....	46
Capitolul 10	
Păzitorul porții.....	51
Capitolul 11	
Strălucitorul oraș de smarald al lui Oz.....	57
Capitolul 12	
În căutarea Vrajitoarei celei Rele.....	68

Capitolul 13	
Eliberarea oamenilor și cârți.....	79
Capitolul 14	
Maimuțele înaripate.....	83
Capitolul 15	
Adevărul despre Marele Oz.....	89
Capitolul 16	
Forța magică a Marelui Trișor.....	98
Capitolul 17	
Cum a fost lansat balonul.....	102
Capitolul 18	
Spre Sud!.....	106
Capitolul 19	
Atacați de copacii luptători.....	110
Capitolul 20	
Țara bibelourilor de porțelan.....	114
Capitolul 21	
Leul devine regele animalelor.....	120
Capitolul 22	
Țara Cvadlingilor.....	123
Capitolul 23	
Glinda îndeplinește dorința lui Dorothy.....	126
Capitolul 24	
Din nou împreună, acasă.....	130

Editor: George Huzum

Adaptare după Lyman Frank Baum: Daniela Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAUM, FRANK

Vrăjitorul din Oz / adaptare după Lyman Frank Baum
de Daniela Dumitrescu. - Ed. a 2-a. - București : Astro, 2015
ISBN 978-606-8148-79-3

I. Dumitrescu, Daniela (adapt.)

821.111(73)-93-31(0.046.6)=135.1=111

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-mea.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate
exclusiv Editurii Astro.

Capitolul 1 **Uraganul**

Micuța Dorothy locuia într-o zonă de câmpie din Kansas, chiar în inima unei întinderi aride, alături de unchiul ei Henry și soția acestuia Em. Locuința lor era micuță pentru că fusese construită din lemn, adus cu greu de la mare distanță, cu căruța. Casa avea patru ziduri, o dușumea și un acoperiș, care alcătuiau o încăpere, unde se găseau o sobă cu o mașină de gătit roasă de rugină, un dulap pentru vase, o masă, câteva scaune și niște paturi. Unchiul Henry și mătușa Em aveau într-un colț un pat mare, iar Dorothy avea un pat mai mic în alt colț. Locuința lor nu avea pod, ci numai o săpătură în pământ, pe care o numiseră „beciul pentru uragane“. Aici își puteau găsi adăpost, dacă s-ar fi pornit vreun vânt puternic și distrugător. În mijlocul dușumelei se afla o trapă, care ridicată lăsa să se vadă o scară ce cobora spre gaura mică și lipsită de lumină săpată în pământ.

Atunci când Dorothy stătea pe una din treptele casei și se uita în jurul ei, vedea doar câmpia aridă care se întindea până departe. Nici un copac și nici o locuință nu întrerupea întinderea cenușie a câmpiei ce părea că se lipește de cer. Din cauza arșiței, pământul pregătit pentru cultivare devenise o întindere acoperită cu praf, despicată de mici fisuri în pământ.

Iarba nu mai avea culoarea verde pentru că razele soarelui, pârjoliseră vârfurile firelor pe întinderi foarte mari. Locuința fetei fusese zugrăvită cu ceva timp în urmă, însă soarele uscaseră foarte tare tencuiala care se cojise și apoi căzu din cauza ploilor, așa că avea acum o față tristă și întunecată ca toate lucrurile din jur.

Cu mult timp în urmă, când mătușa Em sosise pe aceste plaiuri era o tânără drăguță. Însă acum fața îi era schimbată din cauza soarelui și a vântului. Nu mai avea ochii scilipitori ci o privire tristă, roșul obrazilor și al buzelor era acum un cenușiu trist. Era slabă și fără vlagă și nu surâdea niciodată. Atunci când Dorothy – care deși își pierduse părinții și fu nevoită să meargă la unchiul ei – răsă din toată inima, mătușa Em tresăltă atât de puternic încât fu la un pas de a țipa, apoi își presa pieptul cu mâna de fiecare dată când auzea vocea plăcută a fetei. O privea mereu pe copilă și se mira cum de găsea mereu câte ceva care să o facă să râdă.

Unchiul Henry era mereu posac. Lucra cât era ziua de lungă și nu cunoștea ce înseamnă să fii vesel. Nu se remarcă prin nimic, barba îi era lungă și cizmele butucănoase, însă părea un om sever și serios vorbind arareori.

Cel care îi stârnea râsul fetei nelăsând-o să devină și ea posacă, era Toto, cățelușul negru cu blana lungă și moale, cu ochii negri ce scânteiau voioși și cu năsul hațios. Cei doi se jucau împreună toată ziua, iar Dorothy îl iubea foarte mult.

Însă astăzi nu se jucau. Unchiul Henry stătea pe o treaptă a casei și privea în sus, către cerul mai cenușiu ca altădată. Dorothy ținea câinele în brațe și privea și ea cerul. Mătușa Em spăla vasele.

Cei doi auziră vuietul blând al vântului dinspre miazănoapte și văzură cum firele de iarbă se mișcau ca valurile prevestind furtuna ce avea să vină. Brusc, dinspre miazăzi se auzi un zgomot ca și când ceva spinteca aerul cu iuțeală și observară cum se răsucea iarba în bătaia vântului.

Unchiul Henry se ridică și strigă către mătușa Em:

— Se apropie uraganul Em, mă duc la vite.

Apoi o luă la fugă spre șopronul unde se aflau vitele și caii. Mătușa Em se opri din spălatul vaselor și stătea în

pragul ușii. Un fulger o făcu să-și dea seama imediat că îi păștea un mare necaz.

— Fugi repede în beci Dorothy, strigă către fetiță.

Toto fugi din brațele fetei și se ascunse sub pat. Îngrozită de frică, mătușa Em fugi în casă, ridică trapa din mijlocul dușumelei și coborî scara ce ducea spre „beciul pentru uragane“. Dorothy reuși să-l scoată pe Toto de sub pat și vru s-o urmeze pe mătușa ei, însă reuși să ajungă doar la jumătatea drumului, când, pe neașteptate auzi urletul înfrorător al vântului, casa se cutremură din toate încheieturile și copila fu trântită la pământ.

Apoi se petrecu un lucru straniu.

Casa se învârti de câteva ori pe loc, apoi puțin câte puțin se ridică în aer asemeni unui balon.

Vânturile neprielnice dinspre miazăzi și miazănoapte se întâlniră chiar în locul unde se afla casa, iar acum aceasta devenise centrul uraganului. După cum se știe, în mijlocul uraganului aerul este mai liniștit, însă forța cu care acționaseră vânturile dezlanțuite era foarte mare și ca urmare casa se ridică sus, cât mai sus, deasupra uraganului, iar apoi fu purtată precum un fulg, la o distanță foarte mare, de mii de kilometri.

Cu toate că nu se vedea nimic și vântul șuiera îngrozitor, fetei nu-i era frică. Nu se gândea deloc la drumul spiralat pe care-l parcursese casa sau la faptul că era înclinată, se simțea ca și când ar fi fost un bebeluș legănat.

Cel care era nemulțumit era Toto căci tot alerga agitat prin odaie și lătra. Dorothy nu se mișcă de pe podea, așteptând să vadă ce va urma.

Pe neașteptate, Toto ajunsese prea aproape de trapa deschisă și deodată nu se mai văzu. Pentru o clipă copila crezu că l-a pierdut, însă îi văzu o ureche: forța puternică a aerului îl împiedica să cadă. Dorothy merse de-a bușilea până la trapă, îl apucă pe Toto de ureche și-l trase înapoi, apoi închise trapa ca să nu se întâmple vreo nenorocire.

Respect pe Timpul se scurgea și puțin câte puțin Dorothy își învinse teama. Însă era singură iar vântul şuiera cu putere de-ți spargea timpanele. Nu-i mai era teamă ca la început, fiindcă orele se scurgeau și nu se întâmplase nimic înfricoșător. De aceea fetița așteptă liniștită să vadă ce se va întâmpla. Merse târâș pe podeaua înclinată până la patul ei și se întinse pe el. Toto veni lângă ea.

Cu toate că odaia se mișca precum un leagăn, iar vântul şuiera îngrozitor, Dorothy închise ochii și adormi.

Capitolul 2 Povața mititeilor

Deodată o lovitură puternică și neașteptată o trezi pe Dorothy. Nu se lovi pentru că o protejase patul ei cel moale. Auzi un trosnet care o făcu să-și țină respirația de frică. Toto se lipi cu nasul lui rece de obrazul fetiței și scheună de teamă. Atunci Dorothy se ridică și observă că odaia nu se mai mișca și razele soarelui ce pătrundeau pe fereastră luminau camera. Copila alergă să deschidă ușa, iar Toto o urmă.

Și cum privi în jurul ei scoase un strigăt de admirație, mirându-se de priveliștea ce i se înfățișă.

Cicloul lăsase casa în inima unor ținuturi foarte frumoase: pajiști întinse de verdeață, cu copaci ce-și atârnavu crengile pline de fructe mari parfumate, fâșii de pământ încărcate de flori strălucitoare. Se auzeau triluri de păsări cu penajul colorat și care zburau din copac în copac, sau prin tufișuri. Mai jos, un râu curgea printre potecile pline de flori, și susura așa de plăcut, de încânta urechile fetiței care trăise multă vreme în câmpia stearpă și cenușie.

Și cum stătea ea și admira toate aceste frumuseți, văzu cum niște oameni straniei, cum nu mai văzuse până atunci, ce se apropiu de ea. Nu erau nici mari, nici mici, ci aproape de înălțimea fetiței, dar mult mai în vârstă decât ea.

Erau o femeie și trei bărbați, toți îmbrăcați ciudat. Pe cap aveau pălării rotunde și țuguiate, cu clopoței care înconjurau calota pălăriei, ce sunau melodios. Pălăriile bărbaților erau albastre, iar a femeii era albă la fel ca și rochia ei largă și plină de cute ce-i cădea peste umeri și care era cusută cu stelute strălucitoare ca diamantele. Hainele băr-

baților erau tot albastre și purtau ghetе bine lustruite cu vârful tot albastru. Dorothy crezu că aceștia ar putea avea vârsta unchiului Henry, pentru că doi dintre ei aveau bărbi. Însă femeia avea o vârstă mai înaintată deoarece avea fața plină de riduri, părul grizonat și mergea cam țeapăn.

Dorothy îi privea din pragul casei când aceștia s-au oprit și au început să vorbească în șoaptă de parcă le-ar fi fost frică de ceva. Femeia făcu câțiva pași, se aplecă și rosti cu voce caldă:

— Fii binevenită nobilă vrăjitoare! Noi mititeii ne bucurăm de venirea ta pe pământul nostru! Îți mulțumim că ne-ai scăpat de cotoroața nemernică de la Răsărit și că ne-ai salvat poporul de robie!

Dorothy ascultă cu uimire, întrebându-se de ce o numise bătrânică „nobilă vrăjitoare“ și despre ce cotoroața nemernică era vorba? Căci ea, Dorothy, era o copilă nevinovată a cărei casă fusese purtată de uragan multe mile distanță și care nu era în stare să omoare nici o muscă.

Cum bătrânică aștepta un răspuns, Dorothy rosti șovăielnic:

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, dar cred că mă confundați cu altcineva, eu nu am omorât pe nimeni.

— Lasă, casa ta a omorât-o oricum! răspunse bătrâna zâmbind. E totuna! Privește, zise ea în continuare arătând spre colțul casei, aici sub scândura asta sunt două picioare.

Dorothy țipă de spaimă. De sub grinzile mari din lemn ieșeau două picioare încălțate cu pantofi de argint cu vârfuri ascuțite.

— O, Doamne! strigă Dorothy frământându-și mâinile. Ce e de făcut?

— Nimic, răspunse liniștită bătrânică.

— Totuși, despre cine este vorba? întrebă Dorothy.

— Despre vrăjitoarea cea rea de la Răsărit. Mititeii

sunt sclavii ei de ani de zile. Însă acum tu i-ai eliberat și pentru asta îți sunt recunoscători.

— Dar cine sunt mititeii? întrebă Dorothy.

— Sunt locuitorii Țării de la Răsărit, unde a domnit până acum vrăjitoarea ticăloasă.

— Și dumneavoastră sunteți mititici?

— Nu, sunt o bună prietenă de-a lor și locuiesc în Țara de la Miazănoapte. Când vrăjitoarea de la Răsărit a murit, mititeii au trimis repede un sol să îmi aducă vestea cea mare, iar eu am sosit aici într-un suflet. Eu sunt vrăjitoarea de la Miazănoapte.

— O, Doamne! O vrăjitoare adevărată?

— Desigur! Doar că sunt una bună și foarte iubită. Nu am puteri foarte mari asemenea celei care a trăit aici, că dacă le-aș fi avut, i-aș fi eliberat eu însămi pe mititei.

— Eu credeam că toate sunteți rele! zise Dorothy cu spaimă.

— Ei, draga mea, te înșeli! În țara lui Oz sunt doar patru vrăjitoare. Cele din Miazănoapte și Miazăzi sunt bune. Însă cele din Răsărit și Apus sunt foarte rele. Și acum a mai rămas doar una rea care trăiește în Apus.

— Bine dar eu știu de la mătușa Em că vrăjitoarele au trăit cu mulți ani în urmă.

— Cine este mătușa Em?

— Mătușa mea din Kansas, unde locuiesc și eu.

Vrăjitoarea de la Miazănoapte căzu pe gânduri un timp, stând cu privirea în pământ apoi întrebă:

— Kansas este o țară civilizată? Pentru că nu am auzit de ea!

— Desigur!

— Deci așa se explică totul. Nu mai sunt vrăjitoare, vrăjitori sau magicieni pentru că-i o țară civilizată. Nu aceiași lucru pot spune despre țara lui Oz, care este mai retrasă de restul lumii.

— Și cine sunt vrăjitorii? întrebă Dorothy.

— Marele vrăjitor este chiar Oz, șopti vrăjitoarea. Puterile lui sunt mai mari decât ale noastre toate la un loc, el locuiește în Orașul de Smarald.

Și discuția ar mai fi continuat însă omuleții cei mici au început să țipe arătând spre colțul casei unde zăcea vrăjitoarea.

— Ce este? întrebă vrăjitoarea. Și privind înspre locul cu pricina începu să râdă deoarece din picioarele vrăjitoarei nu mai rămăsese decât pantofii.

— A fost așa de bătrână încât i s-au uscat picioarele de la soare. Dar pantofii de argint sunt ai tăi, poți să îi porți!

Și zicând acestea vrăjitoarea luă pantofii îi scutură de praf și-i întinse fetei.

— Era foarte mândră de ei, zise unul dintre mititei. Se zvonea că au puteri miraculoase dar noi nu am aflat niciodată acest lucru.

Dorothy luă pantofii și îi duse în casă așezându-i pe masă. Apoi merse la omuleți și le spuse:

— Eu îmi doresc tare mult să mă întorc acasă, pentru că unchiul și mătușa se vor îngrijora. Mă puteți ajuta să găsesc drumul către casă?

Mititeii și vrăjitoarea se uitară unii la alții, apoi la Dorothy și dădură din cap.

— Înspre Răsărit, zise unul dintre ei, nu departe de aici, se întinde un deșert care nu poate fi străbătut de nici o ființă omenească.

— Și înspre Miazăzi este la fel, continuă un altul. Acolo este țara *quadlingilor*.

— Așa știam și eu despre ținuturile dinspre Apus. Aici trăiesc *vânturicii* iar stăpână peste ei este vrăjitoarea cea rea de la Apus. Ea îi face sclavi pe toți cei care trec pe acolo.

— Pământul meu natal este cel din Miazănoapte, zise bătrânica, el este mărginit de același deșert care înconjoară țara lui Oz. Drăguț, ești nevoită să rămâi la noi.

Dorothy începu să plângă deoarece îi era greu să se acomodeze cu aceste fapte ciudate. Mititeii fură impresionați de lacrimile ei și începură să plângă împreună. Însă bătrânica își scoase pălăria țuguiață, și-o așeză pe vârful nasului și numără până la trei cu o voce gravă. Pe loc pălăria i s-a transformat într-o tablă pe care scria cu cretă și cu litere mari:

DOROTHY TREBUIE SĂ AJUNGĂ ÎN ORAȘUL DE SMARALD!

Vrăjitoarea luă tăblița, își puse ochelarii și citi rândurile de mai sus, apoi întrebă:

— Numele tău, draga mea, e Dorothy?

— Da, răspunse copila, este numele meu. Apoi își șterse lacrimile.

— Trebuie să mergi în Orașul de Smarald. Oz te va ajuta.

— Și unde se află acest oraș?

— Chiar în centrul țării unde domnește Oz, după cum ți-am povestit.

— Și este un om bun?

— Este un vrăjitor bun. De-o fi om sau altceva nu știu că nu l-am văzut niciodată.

— Cum ajung acolo?

— Trebuie să mergi pe jos. Va fi un drum lung, uneori plăcut, alteori groaznic. Dar eu îmi voi da silința să te apăr de primejdii.

— Vrei să mergem împreună? întrebă Dorothy, care de acum o considera pe bătrână prietena ei.

— Nu am cum să fac asta, dar te voi săruta și astfel vei fi protejată de orice rău.

Și zicând acestea vrăjitoarea cea bătrână se apropie și o sărută pe frunte, lăsându-i un semn rotund și strălucitor.

— Drumul spre Orașul de Smarald este acoperit cu pietre galbene, deci nu ai cum să te abați din cale. Când vei ajunge la Oz să nu-ți fie frică ci să-i spui povestea ta și el te va ajuta. Drum bun, fetița mea!

Cei trei omuleți s-au înclinat și i-au urat să meargă cu bine, apoi s-au făcut nevăzuți printre copaci. Vrăjitoarea îi făcu un semn de prietenie cu capul și apoi învărtindu-se de trei ori pe călcâiul stâng se făcu nevăzută, spre marea uimire a lui Toto, care lătra în urma ei fiindu-i frică să scoată vreun zgomot cât timp era de față.

Pe Dorothy nu o surprinse modul în care dispăruse fără urmă, deoarece știa că este vrăjitoare și că poate face asta.

Capitolul 3

Dorothy o eliberează pe Sperietoarea de Ciori

Când Dorothy rămase singură, simți cum o roade stomacul de foame. Merse la dulapul din bucătărie, își tăie o felie de pâine și-o unse cu unt. După ce-i dădu și lui Toto puțină pâine, fetița merse la pâraiașul din apropiere și umplu o găleată cu apă limpede ca de cristal. Toto o rupse la fugă printre copaci și începu să latre la păsări. Dorothy alergă după el să-l prindă și văzând fructele coapte ce atârnav pe crengile copacilor rupse câteva, gândindu-se că astfel ar putea să întregească micul ei dejun.

Apoi se întoarse în casă și își potoli setea cu apa rece, îi dădu și lui Toto, după care începu să facă pregătirile pentru călătoria lungă ce urma s-o facă către Orașul de Smarald.

Lângă pat, agățată într-un cui se găsea cea de-a doua rochiță a lui Dorothy. Era o rochiță curată, subțire și în cămuri alb-albastre. Se cam decolorase de la prea multe spălări, însă tot puteai zice că este frumoasă.

Copila se spală cu atenție, se îmbracă și își puse pe cap pălăria de soare. Apoi așează într-un coșuleț pâine albă pe care o acoperi cu un șervet. Privi în jos și observă ce vechi și uzați îi erau pantofiorii.

— Nu aș putea să străbat un drum așa lung cu pantofiorii ăștia, așa-i Toto? îl întrebă ea pe cățel. Acesta părea că înțelege spusele stăpânei și începu să dea din coadă, privind-o cu ochișorii lui negri.

Fetița zări pe masă pantofiorii de argint care-i aparținuseră odată Vrăjitoarei din Răsărit.

— Mi-or fi buni? întrebă ea uitându-se către Toto. Cred că sunt potriviți pentru un drum lung, căci nu par a se toci ușor.